

Podklady v tomto směru správním spisem neprocházejí. Naopak za odůvodněný považuje soud závěr žalovaného, že poznatek o nutnosti přerušení poskytovaných služeb na ztrátových linkách musel žalobce definitivně nabýt v souvislosti s ukončením úhrady prokazatelné ztráty ze strany Ústeckého kraje v posledním červnovém týdnu roku 2006, kdy nedošlo k úhradě ztráty za měsíc květen 2006. Tu je třeba zohlednit, že zpoždění plateb za účtovanou ztrátu se projevovalo již v průběhu celého roku 2006; za jednotlivá měsíční období od ledna 2006 do dubna 2006 byla příslušná částka ve prospěch žalobce uhrazena až ve čtvrtém týdnu měsíce následujícího, a tedy žalobce mohl i přes odmítavé stanovisko Ústeckého kraje předpokládat, že úhrada za měsíc květen 2006 proběhne koncem června 2006. Tak se však již nestalo, a tedy přinejmenším od konce června 2006 měl žalobce k ukončení provozu tytéž důvody, jako koncem července 2006, kdy přerušení provozu Ústeckému kraji oznamoval. Na žádnou konkrétní a verifikovatelnou objektivní skutečnost, která by byla pro něj skutečností „novou“, jež nebyla dána koncem června 2006 a byla dána koncem července 2006, žalobce nepoukázal. Za tohoto stavu soud nutně musí uzavřít, že buď žalobce měl přerušení provozu ke dni 1.8.2006 oznámit dříve (v období po poslední platbě ze strany Ústeckého kraje), nebo měl k přerušení přikročit později než 1.8.2006, pokud se k tomuto kroku rozhodl až dne 26.7.2006.

V žalobcově situaci se zdá být podnikatelsky zcela racionální a odůvodněné, když další spolupráci posuzuje na základě výhod, které mu poskytuje protiplnění za jím poskytované služby. Způsobuje-li mu chování objednatele v případě dlouhodobě kontrahovaného plnění újmu, nelze po něm spravedlivě, a to ani za situace, kdy je soutěžitelem v dominantním postavení, požadovat, aby takové plnění nadále poskytoval. Po žalobci s ohledem na jeho postavení na trhu je však důvodné požadovat, aby ukončení spolupráce, jde-li o spolupráci dlouhodobou, která pokračovala i poté, kdy mezi žalobcem a objednatelem jeho služeb vznikl spor a kdy objednatel podle žalobce neplnil závazky, které vůči němu plnit měl, objednateli indikoval s dostatečným časovým předstihem. Irelevantní je žalobcovo tvrzení, že Ústecký kraj musel mít k 1.4.2006 připraven scénář kroků pro případ, že by žalobce přerušení služeb realizoval, neboť po 1.4.2006 žalobce nadále postupoval tak, jakoby smluvní vztah s Ústeckým krajem trval v nezměněném rozsahu i po výpovědi smlouvy o závazku veřejné služby, a to až do 1.8.2006. Přestože v žalobcově jednání nelze shledávat zřetelný protikonkurenční úmysl, je založeno na vědomí dostatečné tržní síly a na předpokladu vědomí negativního dopadu pro objednatele žalobcových služeb pro případ, že by po avízovaném přerušení provozu objednatel žalobcovým požadavkům nevyhověl. Zohlední-li soud pro právě projednávanou věc příznačný závěr Soudu první instance ve věci „*British Plaster Board*“ (T-65/89, BPB Industrie and British Gypsum proti Komisi, 1993, ECR II-389), pak musí konstatovat, že sama skutečnost, že soutěžitel disponuje dominantním postavením, jej sice vystavuje přísnější reglementaci oproti soutěžiteli, který takovým postavením nedisponuje, avšak nijak neprolamuje jeho základní právo chránit své obchodní zájmy, pokud mohou být ohroženy. Uskutečnění přiměřených kroků k ochraně svých zájmů mu musí být za všech okolností umožněno. Ve sdělení ukončení dlouhodobé spolupráce, která pokračovala i po vzniku sporu mezi smluvními stranami a neplnění závazků žalobcova smluvního partnera k představám žalobce, soud sice shledává přiměřený krok k ochraně žalobcových podnikatelských zájmů, nicméně načasování sdělení ukončení spolupráce s ohledem na termín, k němuž měla být spolupráce ukončena, není krokem přiměřeným.

Soud tedy v otázce hmotněprávního jednání žalobcova jednání uzavírá, že ve vztahu k žalobci nebyla deklarována povinnost setrvávat ve vztahu s Ústeckým krajem, byla-li spolupráce pro žalobce za podmínek zhoršujících se zejména v průběhu prvního pololetí roku 2006; povinnost poskytovat svoje služby „za každou cenu“ žalobce nepochybně nemá. Je však spravedlivé a doktrínou soutěžního práva plně odůvodněné po něm coby po dominantním soutěžiteli s podílem na relevantním trhu dosahujícím 75% a disponujícím mimo jiné i materiálními a organizačními kapacitami požadovat, aby rozhodnutí o tom, že spolupráci ukončí, sdělil s dostatečným časovým předstihem, zvláště za situace, kdy on sám musel mít velmi pravděpodobně představu o využití svých kapacit materiálních (autobusy) i personálních (řidiči) po dni 1.8.2006 dříve, než dne 26.7.2006. Opačný předpoklad by neobstál již ve světle samotné podnikatelské logiky. Pod právní ochranou tedy nemůže být postup dominanty, který zastaví poskytování svých služeb, jež poskytoval dlouhodobě, neboť potenciální konkurenti z řad jiných soutěžitelů nejsou kapacitně schopni vykryt výpadek v poskytování takových služeb, což se projeví negativně jak ve vztahu k objednateli těchto služeb, tak ve vztahu ke spotřebitelům. Zákaz takového postupu ani v případě soutěžitela v dominantním postavení není absolutní; výjimku zakládají objektivně ospravedlnitelné důvody, mezi které lze jistě řadit neplnění smluvních závazků objednatelům služeb či dlouhodobá ztrátovost poskytování služeb. Konkrétně tedy ani v právě projednávané věci nemohlo být po žalobci spravedlivě požadováno, aby služby v nezměněném rozsahu poskytoval i nadále, nedostávalo-li se mu za jejich poskytování adekvátního protiplnění. Jinou otázkou je však způsob a intenzita žalobcova jednání; tu je zcela odůvodněný závěr žalovaného, podle něhož soutěžitel v dominantním postavení poskytující pravidelné služby dlouhodobě nemůže přerušit jejich poskytování, aniž by svůj záměr indikoval s časovým předstihem umožňujícím adaptaci na takovou situaci. Charakter veřejné linkové autobusové dopravy, rozsah linek a spojů, které žalobce pokrýval, vysoký tržní podíl žalobce na relevantním trhu, potřeba materiálního i personálního zázemí pro zajištění náhradní autobusové dopravy a administrativní bariéra způsobená potřebou licence pro alternativního dodavatele těchto služeb jsou skutečnosti, které z pětidenní lhůty pro ukončení provozu, jak ji žalobce zvolil, činí lhůtu nepřiměřenou. Nic na tom nemění, že vzájemný spor mezi žalobcem a Ústeckým krajem mohl spoluvyvolat Ústecký kraj. Nic na tom nemění ani fakt, že Ústecký kraj mohl situaci řešit vydáním vrchnostenského nařízení, neboť to mohlo být vydáno až v okamžiku, kdy kritická situace reálně nastala (nikoli tedy pro případ, že nastane), nadto i vydávání takového nařízení za shora popsaného skutkového stavu je nutno považovat až za důsledek žalobcova jednání, který fakticky mohl působit pro žalobce příznivě, neboť on sám by ve skutečnosti služby poskytoval i nadále (tu na základě vydání vrchnostenského nařízení), neboť jako jediný toho byl schopen. Nic na tom konečně nemění ani fakt, že jiný soutěžitel (ČSAD Česká Lípa, a.s.) měl na základě nově uzavřené smlouvy o závazku veřejné služby s Ústeckým krajem ze dne 2.6.2006 poskytovat služby veřejné linkové autobusové dopravy namísto žalobce; ten totiž následně dne 9.6.2006 zažádal o vydání licence, nicméně zpětvzetí jeho žádosti po jednání žalobce (přípisem ze dne 2.8.2006) má i podle soudu logickou souvislost s nemožností začít tyto služby poskytovat včas, tj. po avízu jejich ukončení žalobcem. Tím je v souhrnu dostatečně prokázána i nemožnost opatření si plně kompatibilního substitutu žalobcova plnění ze strany Ústeckého kraje, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí.